

Του Κώστα Πλιάκου

Η Διεθνής της αναρχίας

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΣΥΝΔΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το φλερτ με τη βία, τα «μαύρα μπλοκ» και η επικοινωνία μέσω Ιντερνέτ

«Δεν ξέρω αν οι Έλληνες έχουν πιο πολύ κουράγιο, αλλά εδώ στην Ισπανία είναι δύσκολο να δούμε τέτοιας έκτασης επεισόδια». Ο κ. Ανγέλ Μπόσκεδ είναι πρώην γραμματέας διεθνών σχέσεων του ισπανικού αναρχικού συνδικάτου CGT, και όπως πολλοί άλλοι σύντροφοί του παρακολουθεί με ιδιαίτερο ενδιαφέρον και έκπληξη τα γεγονότα στην Ελλάδα.

Οι επεισοδιακές διαδηλώσεις είναι σύνηθες φαινόμενο στη χώρα μας και από τα βασικά συστατικά που δημιούργησαν το μύθο του γνωστού άγνωστου κουκουλοφόρου. Είναι αυτός ο κουκουλοφόρος τελικά αναρχικός, είναι απλώς ένας θυμωμένος νέος που δεν βλέπει μέλλον για τη ζωή του ή όπως σχολίαζε σε πρόσφατο άρθρο του για την Ελλάδα ο «Guardian» «είναι ένας αναρχικός που καταστρέφει και που δεν έχει ιδέα τι θα πει αναρχία»;

Μπορεί να βρει τελικά ιδεολογικό επικάλυμμα η βία; Ταυτίζεται με τον αναρχισμό ως στάση και ιδεολογία; Και αν αυτοί που σπάνε δεν ξέρουν τι σημαίνει αναρχισμός, υπάρχει κάποιος που ξέρει, κι αν ναι, πού βρίσκεται; Η Ελλάδα είναι μια από τις ελάχιστες χώρες στις οποίες η βία ταυτίζεται τόσο πολύ με τον αναρχισμό. Όχι ότι δεν ισχύει, εν μέρει, αλλά η υπεραπλούστευση και η εξίσωση, αναρχικός ίσον χούλιγκαν, αγνοεί σημαντικές παραμέτρους του φαινομένου της βίας αλλά και

» Για κάποιους αναρχικούς οι καταστροφές αποτελούν απλώς μια «παράπλευρη απώλεια» της σύγκρουσης με την Αστυνομία

της επιρροής που έχουν οι αναρχικές ιδέες στην πολιτική και συνδικαλιστική δράση.

Ποιοι είναι όμως οι αναρχικοί; Τι χαρακτηριστικά έχει το κίνημά τους στην Ευρώπη, όπου παραμένει ισχυρό, και πόσο κοντά βρίσκεται στην ελληνική πραγματικότητα;

Η προσπάθεια καταγραφής της διεθνούς της αναρχίας είναι ιδιαίτερα δύσκολο εγχείρημα. Οργανώσεις μικρές και μεγάλες, ομάδες με ευκαιριακούς στόχους, μαύρα μπλοκ, αναρχικά συνδικάτα, αναρχοικολόγοι και άλλοι πολλοί συστήνουν ένα χώρο που η πολυδιάσπαση αποτελεί δομικό του χαρακτηριστικό.

Στην Ελλάδα οι οργανώσεις που έχουν τη μεγαλύτερη επιρροή είναι η Αντιεξουσιαστική Κίνηση, η Αναρχική Αρχαιοθήκη που αποτελεί συνέχεια της Συσπείρωσης Αναρχικών και η Κατάληψη της Λέας Καραγιάννη. Όπως εξηγεί στον ΕΤ.Κ ο Μιχάλης, μέλος της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης (ΑΚ), υπάρχουν πολλές «μικρές παρέες», ένα κομμάτι κόσμου που δεν εντάσσεται πουθενά, και σε αυτό ανήκει και το πιο «βίαιο μπλοκ». Οι απόψεις για τη βία και τις καταστροφές διαφέρουν. Για κάποιους αναρχικούς αποτελεί απλώς μια «παράπλευρη απώλεια» των συγκρούσεων με την Αστυνομία. Γι' αυτούς η βία δεν αποτελεί αυτοσκοπό, δεν την εγκρίνουν αλλά ούτε την καταδικάζουν...

Την ίδια άποψη για τη βία εξέφρα-

Η γαλλική CNT οργάνωσε τις συγκεντρώσεις έξω από το ελληνικό προξενείο. AFP

σε μιλώντας στον ΕΤ.Κ και ο κ. Ζερεμί Μπερτέν, γραμματέας διεθνών σχέσεων της γαλλικής αναρχοσυνδικαλιστικής οργάνωσης CNT. Κάποιοι άλλοι τη διαχωρίζουν σε σχέση με το στόχο. Το κάψιμο μιας τράπεζας για παράδειγμα αποτελεί γι' αυτούς μια συμβολική κίνηση.

Στην Ευρώπη ο αναρχισμός συνδέεται με το συνδικαλισμό, κάτι που τα τελευταία χρόνια έχει αρχίσει να παίρνει οργανωμένη μορφή στην Ελλάδα. Για την ιστορία, απλά να αναφέρουμε ότι υπήρξε στη χώρα μας ένα ισχυρό αναρχικό συνδικαλιστικό κίνημα τα πρώτα χρόνια μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το σύνδεσμο των απανταχού αναρχικών συνδικαλιστών αποτελεί το Αναρχοσυνδικαλιστικό Συντονιστικό (CAS) που συστήθηκε το 2001 από τις τρεις ισχυρότερες ευρωπαϊκές αναρχοσυνδικαλιστικές οργανώσεις. Τη γαλλική CNT, την ισπανική CGT και τη σουηδική SAC. Στο συντονιστικό αυτό συμμετέχει και η ελληνική ΕΣΕ (Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση) και μάλιστα πριν από δύο μήνες ήταν ο οικοδεσπότης της τρίτης συνέλευσης της CAS.

Η Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση είναι ο φορέας που στην ουσία αποτελεί το σύνδεσμο του ελληνικού αναρχικού χώρου με το εξωτερικό.

Κάποιος που έχει μόνο την ελληνική εμπειρία, θα νομίζει ότι οι τρεις παραπάνω ευρωπαϊκές οργανώσεις αποτελούν περιθωριακές ομάδες. Και οι τρεις μαζί όμως έχουν περισσότερα από 100.000 μέλη, με ισχυρότερη αυτή της Ισπανίας. Η CGT

USI, το οποίο μετράει σχεδόν εκατό χρόνια ζωής. «Βρισκόμαστε σε διαρκή επαφή μεταξύ μας», θα πει στον ΕΤ.Κ ο κ. Μπόσκεδ, «αλλά απέχουμε πολύ ακόμη από το να συντονιστούμε ως κίνηση».

Θα χρειάζομασταν πολλές σελίδες για να καταγράψουμε τους στόχους της «διεθνούς του αναρχισμού» και τις ιδεολογικές διαφορές των οργανώσεων και συνδικάτων, αλλά ας περιοριστούμε στους βασικούς στόχους που είναι η αυτοοργάνωση των εργατών και η επιστροφή των μέσων παραγωγής στους εργαζόμενους, με τελικό στόχο την αταξική κοινωνία. Θα πρέπει να κάνουμε σε αυτό το σημείο ένα διαχωρισμό από το σκληρό πυρήνα των αναρχικών.

Τα «μαύρα μπλοκ» στην Ευρώπη, δηλαδή αυτοί που προκαλούν ή απαντούν -εξαρτάται πώς το βλέπει κανείς- στη βία, όπως είπαμε και παραπάνω δεν ταυτίζονται με τον αναρχοσυνδικαλισμό. Το πολύ πολύ σε κάποιες περιπτώσεις να απολαμβάνουν την ανοχή τους.

«Δεν την επικροτούμε, αλλά ούτε την καταδικάζουμε», θα πει ο κ. Μπερτέν. «Είναι απλώς η απάντηση στην κρατική βία». Στην Ισπανία σύμφωνα με τον κ. Μπόσκεδ τα «μαύρα μπλοκ» δημιουργούνται ευκαιριακά και αναφέρονται συχνά στον αναρχισμό. Ωστόσο, ο ίδιος δεν τα θεωρεί θετικό κοινωνικό κίνημα. Στην Ιταλία, το πιο βίαιο κομμάτι εκφράζεται μέσα από τα κοινωνικά κέντρα, στέκια αντίστοιχα με τις γνωστές και σ' εμάς καταλήψεις στέγης, τα οποία όμως ούτε αυτά επικαλούνται τον αναρχισμό. Διασύνδεση σε επίπεδο

» ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

■ **ΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ** των απανταχού αναρχικών συνδικαλιστών αποτελεί το Αναρχοσυνδικαλιστικό Συντονιστικό (CAS) που συστήθηκε το 2001 από τις 3 ισχυρότερες ευρωπαϊκές οργανώσεις.

■ **ΒΑΣΙΚΕΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ** είναι η αυτοοργάνωση των εργατών και η επιστροφή των μέσων παραγωγής στους εργαζόμενους, με τελικό στόχο την αταξική κοινωνία.

■ **ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ** οι οργανώσεις που έχουν τη μεγαλύτερη επιρροή είναι η Αντιεξουσιαστική Κίνηση, η Αναρχική Αρχαιοθήκη και η Κατάληψη της Λέας Καραγιάννη

είναι η τρίτη μεγαλύτερη συνδικαλιστική οργάνωση της Ισπανίας. Για να γίνει κατανοητή η δύναμή της, αρκεί να αναφέρουμε ότι στο δημοψήφισμα του 2005, για το ευρωσύνταγμα, ήταν η οργάνωση που μαζί με τους Βάσκους σήκωσε το βάρος της καμπάνιας υπέρ του «όχι», το

» Η Ελλάδα είναι μια από τις ελάχιστες χώρες στις οποίες η βία ταυτίζεται τόσο πολύ με τον αναρχισμό

οποίο τελικά συγκέντρωσε 23%.

Στη Γαλλία η CNT έχει επίσης ισχυρή δύναμη και ήταν αυτή που οργάνωσε τις συγκεντρώσεις έξω από την ελληνική πρεσβεία την προηγούμενη εβδομάδα. Η σουηδική SAC έχει 15.000 μέλη, ενώ αντίστοιχες οργανώσεις υπάρχουν από την Πολωνία μέχρι τις ΗΠΑ. Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμη και στη Ρωσία των Πούτιν-Μεντβέντεφ, όπου ο συνδικαλισμός αντιμετωπίζει προβλήματα με το κράτος, το αναρχικό συνδικάτο SKT έχει 7.000 μέλη. Στην Ιταλία, μια χώρα με μακρά παράδοση στο αναρχικό κίνημα, υπάρχουν αναρχοκομμουνιστικές ομάδες και το γνωστό συνδικάτο

κοινής δράσης μεταξύ αυτών των ομάδων ουσιαστικά δεν υπάρχει, καθώς ο χώρος δεν είναι οργανωμένος και πολυεθνικές δυνάμεις «μαύρων μπλοκ» συνήθως σχηματίζονται με αφορμή κάποιο γεγονός, π.χ. Γένοβα 2002, Χάλιγκενταμ 2007.

Η επαφή μεταξύ αυτών των ομάδων γίνεται όμως μέσω του Διαδικτύου. Ο χώρος διατηρεί πολλές ιστοσελίδες, με συνεχή ροή πληροφοριών, πολύ καλά οργανωμένες και σε πολλές γλώσσες.

Όσο για τα δημοσιεύματα που ήθελαν να έρχονται στην Ελλάδα αναρχικοί από το εξωτερικό για συμπάρσταση, μέλη ελληνικών αναρχικών ομάδων απαντούν ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει.

Πώς βλέπει όμως ο αναρχικός χώρος της Ευρώπης τα γεγονότα στην Ελλάδα; Οι κ.κ. Μπερτέν και Μπόσκεδ θεωρούν ότι η αναταραχή στη χώρα μας έχει τη βάση της στα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα, που κατά τη γνώμη τους είναι λίγο-πολύ κοινά σε ολόκληρο τον ευρωπαϊκό Νότο.

Θεωρούν ότι είναι θέμα χρόνου η αναταραχή να εξαπλωθεί και στις χώρες τους, αλλά εκτιμούν ότι δεν θα πάρει βίαια χαρακτηριστικά, όπως στην Ελλάδα.